

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA GENERALNA
ZASTĘPCA PROKURATORA
GENERALNEGO

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wplynęło dn. 23.03.12.

nr 1330 podpis. *Beranek*

P. F. Kwieciany
26.03.12.
2448

Warszawa, dnia 22 marca 2012 r.

PG IV KSK 299/12

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 22 lutego 2012 r., znak BPS/043-06-205/12, przesyłające wspólne oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Wojciechowskiego oraz senatora Wojciecha Skurkiewicza podczas 6. posiedzenia Senatu RP, w dniu 16 lutego 2012 r., dotyczące rozważenia przez Prokuratora Generalnego wniesienia kasacji od wyroku skazującego Panią Iwonę Ś^{ci} uprzejmie informuję, że w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Generalnej zbadano akta sprawy IV K 414/11 Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi.

W toku badania akt ustalono, że w dniu 31 grudnia 2010 r. Prokurator Rejonowy w Rawie Mazowieckiej skierował akt oskarżenia przeciwko Pani Iwonie Ś^{ci} zarzucając jej popełnienie czynu, polegającego na nie wydaniu syndykowi masy upadłości 1484 imiennych akcji Spółki Land S.A. w Warszawie, wartości nominalnej 100 zł każda, kwalifikowanego z art. 523 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. z 2009 r. Nr 175, poz.1361, z późn. zm.).

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wyznaczył na dzień 15 czerwca 2011 r. termin rozprawy, przesyłając jednocześnie wezwanie oskarżonej do stawiennictwa. Pomimo osobistego odbioru wezwania w dniu 23 maja 2011 r., oskarżona nie stawiła się na wyznaczoną

rozprawę, składając w dniu 14 czerwca 2011 r. prośbę (nie zawierającą podpisu) o zmianę terminu, motywując to trudną sytuacją rodzinną. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 377 § 3 k.p.k. uznał niestawiennictwo oskarżonej za nieusprawiedliwione i postanowił prowadzić rozprawę bez jej udziału, wydając po przeprowadzeniu przewodu sądowego wyrok, uznając oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata. Ponadto Sąd orzekł w stosunku do Pani Iwony Ś karę grzywny 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Wyrok ten, wobec niezaskarżenia przez strony uprawomocnił się w dniu 23 czerwca 2011 r. i stał się wykonalny.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, wobec braku stosownego wniosku uprawnionej strony, nie sporządził pisemnego uzasadnienia przedmiotowego wyroku z dnia 15 czerwca 2011 r.

W tej sytuacji, dokonując oceny sprawy pod kątem istnienia ewentualnych podstaw kasacyjnych, przeanalizowano stan faktyczny i prawny przedmiotowego zdarzenia.

Art. 523 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze penalizuje zachowanie upadłego, który nie dopełnia obowiązków określonych w art. 57 ust. 1 i 2 wskazanej ustawy. Ów przepis stanowi, że upadły jest zobowiązany wskazać i wydać syndykowi cały swój majątek, a także wydać wszystkie dokumenty dotyczące jego działalności, majątku oraz rozliczeń, w szczególności księgi rachunkowe, inne ewidencje prowadzone dla celów podatkowych i korespondencję. Wykonanie tego obowiązku upadły potwierdza w formie oświadczenia na piśmie, które składa sędziemu-komisarzowi. Ponadto upadły jest zobowiązany udzielać sędziemu-komisarzowi i syndykowi wszelkich potrzebnych wyjaśnień dotyczących swojego majątku.

Należy również podkreślić, że Sąd orzekający w zakresie zarzucanego Pani Iwonie Ś występku, nie był uprawniony do badania zasadności postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi Sąd Gospodarczy z dnia 14 maja 2010 r., sygnatura XIV GU 13/10 o ogłoszeniu upadłości przedsiębiorcy, a jedynie do ustalenia czy orzeczenie w zakresie ogłoszenia upadłości jest prawomocne, co skutkowało przyznaniem z mocy prawa statusu podmiotu upadłego, a tym samym nałożeniem wskazanych powyżej obowiązków, określonych w art. 57 ust. 1 i 2 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze.

W realiach niniejszej sprawy, Pani Iwona Ś nie zrealizowała swoich ustawowych obowiązków wynikających z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze, co skutkowało wyczerpaniem znamion wskazanego czynu z art. 523 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego.

Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga, że ustalenia dotyczące ilości oraz rodzaju akcji w Spółce Land S.A. w Warszawie, poczynione zostały w toku postępowania karnego, a nie wynikały z oświadczenia Pani Iwony Ś, które zobowiązana była złożyć syndykowi masy upadłości.

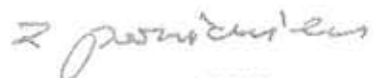
Ponadto należy podnieść, że Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, w przedmiotowej sprawie przeprowadził postępowanie zgodnie z obowiązującą procedurą, dokonując prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego, z zachowaniem wymogów swobodnej jego oceny, określonej w art. 7 k.p.k., zaś ewentualny zarzut dokonania przez Sąd błędnej oceny dowodów i niesłusznego dania wiary jednym dowodom, a odmówienia wiarygodności innym dowodom zebranym w sprawie, a co za tym idzie poczynienia przez Sąd orzekający błędnych ustaleń faktycznych, w myśl regulacji art. 523 § 1 k.p.k., nie może stanowić podstawy wniesienia kasacji, albowiem zarzut ten nie należy do katalogu przyczyn kasacyjnych, wskazanych w tym przepisie.

Sąd Najwyższy orzekając w trybie przepisów o kasacji nie może dokonywać ponownej oceny dowodów, a jedynie kontrolować poprawność dokonanych w wyroku Sądu I instancji ustaleń faktycznych.

W postępowaniu kasacyjnym, Sąd Najwyższy sprawdza jedynie, czy ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd nie naruszała zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażonej w art. 7 k.p.k. a także, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekający Sąd nie dopuścił się rażącego naruszenia innych reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku.

Badanie akt pozwoliło na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy, orzekając w tej sprawie oparł się na całokształcie ujawnionego materiału dowodowego.

Reasumując- dokonana ocena prawidłowości sposobu procedowania Sądu Rejonowego i zasadności wydanego wyroku, nie dała podstaw do stwierdzenia, że orzeczenie to zapadło z rażąco obrażającą prawą, o której mowa w art. 523 § 1 k.p.k., a tym samym nie dała podstaw do wniesienia na korzyść Pani Iwony Ś skargi kasacyjnej.

ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO

Robert Hernand